

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/43368,Swierczek-Stanislaw-Pabianice.html>
19.05.2024, 19:40

Świerczek Stanisław (Pabianice)

Świerczek Stanisław, ur. 7 I 1914 w Krzemienicy k. Łańcuta, zm. 24 VI 1991 w Pabianicach. Ukończył gimnazjum w Mielcu (1934); absolwent Wyższego Seminarium Duchownego w Łodzi, 1939 święcenia kapłańskie; absolwent Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Wydz. Nauk Społecznych (1956).

1939–1941 wikariusz parafii św. Urszuli w Strońsku nad Wartą; 6 X 1941 aresztowany, umieszczony w budynku Landratury w Pabianicach, nast. osadzony w obozie przejściowym w Konstancynie Łódzkim; 30 X 1941 przetransportowany do obozu koncentracyjnego w Dachau (nr obozowy 28448); 1942–1945 ofiara eksperymentów medycznych – wywołano u niego flegmonę – ropowicę kończyny dolnej; 29 IV 1945 wyzwolony przez wojsko amerykańskie.

IX 1945 na życzenie bp. Włodzimierza Jasińskiego powrócił do Polski; nauczał religii dzieci w szkole w Krzemienicy; 1945–1946 wikariusz-prefekt parafii Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Bełchatowie; 1947–1951 wikariusz parafii Opatrzności Bożej w Łodzi; 1951–1963 w parafii św. Krzyża tamże.

1946–1991 uczestnik spotkań w kolegiacie w kaliszu żyjących księży – b. więźniów obozu koncentracyjnego w Dachau. 1951–1981 przew. Komisji Charytatywnej Diecezji Łódzkiej oraz członek Komisji Charytatywnej Episkopatu Polski; członek Referatu/Komisji ds. Dobroczynności przy Kurii Biskupiej w Łodzi. 1959 nominowany na prałata, kapelana ojca świętego.

1961 przeciwstawiał się zarządzeniu Ministra Oświaty ws. nauczania religii w punktach katechetycznych i przejęcia przedszkoli administrowanych przez Caritas. 1963–1989 proboszcz parafii św. Mateusza w Pabianicach. Organizator

Miejsce urodzenia Krzemienica

Data urodzenia 7 I 1914

Miejsce śmierci Pabianice

Data śmierci 24 VI 1991

Hasło wydrukowane w **Tom V**

pomocy ubogim parafianom, działalności kulturalnej, wypoczynku dla młodzieży, założyciel biblioteki parafialnej (1979), organizator apteki leków z darów (1985). 1972 otrzymał tytuł kanonika Kapituły Katedralnej Łódzkiej.

1963–1975, 1980–1990 dziekan dekanatu pabianickiego; inicjator i organizator budowy nowych kościołów w dekanacie: św. Maksymiliana Kolbego (1982–1984), Miłosierdzia Bożego (1983–1984), Zesłania Ducha Świętego w Łodzi-Łaskowicach (1987).

Od 1980 wspierał powstający „S”, odprawiał msze w intencji „S”. 1981–1989 z pabianicką „S” organizował uroczystości religijno-patriotyczne w 1. rocznicę powstania „S” oraz w rocznice świąt narodowych także w stanie wojennym, na które zapraszał wybitnych Polaków. Od 19 VII 1981 kapelan pabianickiej „S”. 13 XII udzielił pomocy działaczom pabianickiej „S” w dotarciu na uroczystość poświęcenia w kościele pw. bł. Maksymiliana Kolbego sztandaru „S” w Pabianickich Zakładach Przemysłu Bawełnianego Pamotex. 24 I 1982 zapoczątkował odprawianie w każdą niedzielę mszy w intencji „S” oraz o rychłe zniesienie stanu wojennego i uwolnienie internowanych i uwięzionych. Od 1984 w każdy 13. dzień mies. odprawiał msze w intencji Ojczyzny, na których czytano homilie ks. Jerzego Popiełuszki. 1982 udzielał schronienia na plebanii kościoła św. Mateusza działaczom pabianickiej podziemnej „S” na odbywanie spotkań konspiracyjnych. I poł. 1982 patronował akcji wykonania przez nich tablicy upamiętniającej Polaków poległych w walce o wolność i prawa człowieka 1956–1982 oraz tablicy z popiersiem marszałka Józefa Piłsudskiego w miejsce zerwanej 1984 z murów kościoła przez „nieznanych sprawców”; chronił wykonawców tablic przed SB. 1982 na jego wniosek zmieniono nazwę ulicy Złotej w Pabianicach na ul. św. Maksymiliana Kolbego. 1982/1983 przeciwstawiał się akcji usuwania krzyży w zakładach pracy, szykanom ze strony władz wobec Kościoła i duchowieństwa, zaliczany przez KWMO w Łodzi do księży wrogo ustosunkowanych do PRL. 1982 odmawiał usunięcia kwiatów ułożonych przed kościołem w kształcie krzyża i litery „V”, przed którym gromadzili się działacze „S”. 1982–1985 szykanowany, funkcjonariusze SB oraz urzędnicy Urzędu Miasta Pabianic

przeprowadzali z nim rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze.
1985 organizator działalności duszpasterstwa b. więźniów obozów koncentracyjnych i więźniów politycznych oraz internowanych z terenu całych Pabianic.

1988–1989 członek Społecznego Komitetu Odbudowy Pomnika Niepodległości tamże.

1989 otrzymał godność protonotariusza supra numerum (infułata).

1989 współpracował z Komitetem Obywatelskim „S” Miasta Pabianic.

7 IX 1987 – 9 I 1990 zarejestrowany przez Ref. IV RUSW w Pabianicach jako KO.

Henryk Marczak

[Pabianice, Region Ziemia Łódzka](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)